

янь. Искаше да се радва, да стане и иде при другитѣ да имъ разкаже. А краката не държатъ. Поиска му се да извика, а гласа пресъхналъ. Съ мжка подпуши цигара и опияненъ се вгледа на вѣнъ. Гърдитѣ отдѣхваха леко; бремето на тжгата падаше; въ душата се разделяваше.

И като се посъвзе, стана, отиде при сестра си, гдето бѣ и Койка. Съобщи имъ. Той иислеше, че ще има сили да изтрае тѣхната радостъ, ала щомъ произнесе последна дума — подкосиха се ставитѣ на краката и той сѣдна. Лелята се разхълца, и Койка залисана съ баща си, не можа да даде воля на великата радостъ.

Премина първиятъ вихъръ. Гърдитѣ се успокояваха; усмивка заигра по бледи лица; тѣ се гледаха съ разведрени погледи. И на тримата се искаше да приказватъ; да кажатъ онова, що обгалва душа, а замлъкватъ. Думитѣ бѣха безсилни да предаватъ великата радостъ. Лелята още хълцаше и осмѣна бършеше сълзи; Койка разсѣяна ходѣше насамъ натамъ, безъ да си намѣри мѣсто; а Петъръ Габара, подпушилъ цигара леко си отдѣхваше. Поприказваха да съобщатъ още този часъ вестъта на Порязови, ала отложиха. Знаяха, че вестъта за Стойко ще извика у натжженитѣ родители нови страдания по изгубенъ синъ и намѣриха за по-добре да не смуцаватъ клетитѣ стари хора. А не имъ се щѣше да гледатъ, накървавени сълзи, кога тѣмъ се радва душца.

Полека-лека Петъръ Габара се окопитваше и пожела кафе.

Спиртничето заблѣщука съ синкавия си пламъкъ въ здрачената стая. Койка правеше кафето съ разтреперани ржце.

У Петра Габара възкрѣсваше надеждата да се завърне съ сина си въ Сребърна и да види спокойни дни на старини. У лелята се възмогваше вѣрата, че ще